

ἐλάτης ἄρωμα. Τὸ θρόνισμα τῶν φυλλωμάτων τοῦ δά-
σους τὸ καλύπτει τὰ πέριξ, ὡς καὶ τὰς κλιτύας τοῦ
ἔρου, ἐσκόπριζε σιγυλὴν ἄρμονίαν κατακηλοῦσα τὰ
ὠτά μου.

Ὁ πυρφόρος Ἡλιος πρὸ πολλοῦ προανήγγειλεν εἰς
τὰ ἐλέμματα μου τὴν ἐπιχειμένην ἀναχώρησίν του,
ἔπου μετ' ὀλίγον ἐξαφανίζει τὰς χρυσοδόλους ἀκτι-
νας του, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν κορυφῶν τοῦ πρὸς
δυμᾶς ἔρου Ἐβρυμάνθου. Αἱ πρὸς ἀνατολὰς πανύψη-
λαι κορυφαὶ ροδίζουσιν ἐτι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀπο-
χειρετιστηρίους τοῦ Ἡλίου ἀκτίνας, διαδεβαλοῦσαι
ἡμᾶς τὴν μήπω κατάδυσίν του εἰς τὰ πρῆγν τοῦ σκό-
τους βασιλεία. Μετ' ὀλίγον σβεννύται καὶ ἡ ροδίνη ἐ-
κείνη ἀπόχρωσις. σημεῖον διὰ τοὺς μεσογείους, ὅτι ὁ
Ἡλιος «ἐβάσιλευσεν!» Εἰς τὰ ἀτέρμινα βάθη τῆς ἀ-
νατολῆς, ὁ οὐρανὸς ἐνθάδε διαφόρους χρωματισμοὺς
δίκτην συναπτομένης πάλης χρωμάτων, ροδίνου, κυ-
ανοῦ, ἰώδους καὶ μέλανος. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ διαχύτου
τῆς φύσεως αὐτοῦ, ἀφήγει νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ μέλαν.
Ἡ γῆ, οἶονεὶ περιβάλλομένη τὴν μέλαινα αὐτῆς νυ-
κτερινὴν ἐσθῆτα ἐτοιμάζεται δι' ἐλαφρὸν ὕπνον....

Ὁ θεέ μου! Ὅποιον καὶ ὁπόσον χρωμάτων καὶ ἡ-
χῶν ἄρμονικῶν ἐγενόμην θεατῆς! Ἐκαστον ἀντικει-
μενον, εἰς ἐκάστην τοῦ χρόνου στιγμῆν, προσελάμβαν-
εν νέον θέληματρον, εἰς τὸ ἀπληστον ὄμμα, μετὰ δου-
λημίας παρατηρῶν, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν μου μεγαλυ-
τέρας γλυκυθυμίας.

Ἡ φαντασία μου κουρασθεῖσα ἐκ τοῦ θεάματος καὶ
τῆς ἐντατικῆς παρατηρήσεως, ἐδουλοῦσθ εἰς παρατε-
τιμένους ρεμβασμοὺς.....

Ἐξελίχνης τοὺς ρεμβασμοὺς μου διακόπτει ὁ ἦχος
τοῦ σημάντρου τῆς Μονῆς, καλῶν τοὺς μοναχοὺς εἰς
ἐσπερινὸν ὕμνον λατρείας.

Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ μοναχοὶ ἐξέρχονται τῶν
κελλίων των, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
σταυροκοπιέμενοι καὶ ὑποτονθορίζοντες τὸ «Ἐισελεύ-
σομαι εἰς τὸ οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς Ναὸν ἁ-
γίόν σου».

Ἐν τῇ μέσῳ τῶν διακοπτομένων ρεμβασμῶν καὶ
τῆς ἐπικρατούσης νεκρικῆς σιγῆς, καταφθάνουσιν εἰς
τὰ ὠτά μου οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἦχοι.
ἦσαν τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου τοῦ ἐντεταλμένου ν' ἀπαγ-
γέλλῃ τὴν ἐνάτην. Κατ' ἀρχὰς μὲν συγκεκλινημένος ἐκ
τοῦ θεάματος ἔδλεπον, αἶτα δὲ, σύννοος ἐκ θρησκευτι-
κῆς εὐλαθείας μετὰ προσοχῆς ἤκουον.

Ὁ πόλι ποιητικῆ ἐμπνευσις ἀνθρωπίνης φαντασίας!
Ἡ παναρμόνιος τοῦ ἐμπνευσμένου Προφήτᾶνακτος λύ-
ρα, ἦν τόσον δεξιῶς κρούουσα, προχέει τόσον εὐρυθμῶν
ἄρμονίαν, ὥστε ἕκαστος στίχος του, συνυφασμένος μὲ
τὰς χορδὰς τῆς, ἔχει τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ κατα-
πλήσῃ τὸν νοῦν καὶ νὰ παρὰσῃ ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως
καὶ συναισθήσεως τὴν καρδίαν.

Τόσην εἶχε δι' ἐμὲ δύναμιν, τὴν στιγμῆν ἐκείνην, ὁ
103 ἐγκωμιαστικὸς τοῦ Προφήτᾶνακτος ψαλμὸς, ὥστε,
ἐνθουσιασμένος ἐκ τοῦ θεάματος ἀφ' ἐνὸς καὶ κυ-
ριευμένος ἐκ θρησκευτικῆς μυστικοπαθείας ἀφ' ἐτέ-
ρου, ἐπανελάμβανον καὶ ἐγὼ μὲ ὑπερύβρους ὀφθαλ-
μοὺς.
(Ἀκολουθεῖ)

Νικόλαος Ράλλης Κέκελας

Ἄν καὶ κατ' ἀρχὴν ἀποσεύγομεν τὴν δημοσίευσιν
ἄρθρων τοῦ τυχόντος, ὁ ζῆλος καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν τά-
λαντον τοῦ κἀτωθι Ἰησοῦς μέλους τῆς Ο. Χ. Ε. Ν. Π.
μᾶς ἀναγκάζει νὰ τῇ παραχωρήσωμεν τὰς στήλας
μᾶς μὲ τὴν ἐλπιδὴ καὶ εὐχὴν νὰ ἀριστεύσῃ εἰς πᾶν
ἀγαθόν.

ΠΑΝΟΥ ΓΟΛΕΤΑ Ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

[Δραματικὴ μὲν ἰστορία, χρι-
στιανισμὸς εἰς τὸν αἰθεσιμώτατον
Θωμᾶν Πατριάρχου Πάρισι].

Ἡ μετάνοια

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ κοιτῶνα πλουσίως διασκευασμέ-
νον. Εἰς τὸ δάθος κλινὴ ἐστρωμένη καὶ πλησίον αὐτῆς
νιπτήρ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται σχετικὰ χρειδῶδη.
Ἐπὶ τῆς κλινῆς τὰ εἰκονίσματα τῆς Παναγίας
καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐμπροσθέν των ἐδουσμένη καν-
δήλα.

Δεξιὰ ἐκατέρωθεν μιᾶς θύρας ἀνὰ ἔν παράθυρον!
Ἄριστερὰ ἱματιοθήκη μετὰ καθρέπτου. Ἄνωθεν ἐπ.
τοῦ τοίχου ἀναρτήριον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος μικρὰ στρογγύλη τράπε-
ζα μετὰ 2—3 καθισμάτων.

Σκηνὴ Α.

(Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἀμκαρτωλὸς,
καμψοενδεδυμένος. Εἰς τὸ πρόσωπόν του φαίνονται ἀ-
ποτυπωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προώρου νεανικῆς
του παρακμῆς).

—Ὁ τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι. Τρώγω καὶ πίνω κα-
λῶς, εὐφραίνω τὴν ψυχὴν μου,.....τί μοῦ λείπει; Ἡ
ἡδονὴ καὶ ἡ ἀπέλευσις μὲ περισχιζέουσιν. Εὐτυχῶς
εἶμαι νέος ἀκόμη καὶ ἡ εὐτυχία μου θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ
πολὺ.

Πόσον δυστυχῆς θὰ ἦμουν ἐὰν ἤκουον τὰς γελείας
συμβουλὰς τῶν γονέων μου, τῶν διδασκάλων μου,....
τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα!

Θὰ ἦμην ἕνας οἰκογενειάρχης, καθὼς οἱ ἄλλοι παι-
δικοὶ μου φίλοι, ὅστις θὰ ἠργάζετο νυχθημερὸν διὰ νὰ
κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων
του, δὲν θὰ εὕρισκον στιγμῆν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύ-
σεως.

Καὶ τώρα τί εἶμαι; Ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων
εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου. Καὶ ποίαν ἡδονὴν,
ποίαν τέρψιν δὲν ἀπῆλαυσα;

(Πλησιάζει ἀμερίμνω εἰς τὴν ἱματιοθήκην, ἐξάγει
τὸν πῖλον του καὶ τὸν κρεμᾷ εἰς τὸ ὑπὲρ αὐτὴν ἀναρ-
τήριον. Βλέμμα ριφθὲν τυχαίως ἐπὶ τοῦ καθρέπτου
τῆς ἱματιοθήκης τὸν ἀναγκάζει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τὸ
πρόσωπόν του ἀλλοιοῦται, κιτρινίζει. Τὰ γόνατά του
κάμπτονται. Ρίγος διατρέχει τὰ μέλη του).

Τὸ εἶδωλόν μου εἶναι ἐκεῖνο; μήπως ὄνειρεύομαι;
(τρίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς του). Πῶς ἤλλαξεν ἡ μορφή μου
τοιοῦτοτρόπως; δὲν εἶμαι λοιπὸν νέος; Αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς μου ἐλευκάνθησαν; Ἐμπρὸς μου τὸ μνημῆμά μου
ἀνοίγεται κι' ὦρα τὴν ὦρα μὲ περιμένει; Εἰς τὸ πρό-
σωπόν μου δὲν ἀναβάλλει τὸ πράσινον φύλλωμα τῆς
νεότητος; ἀντὶ τῆς εὐτυχίας ὁ θάνατος μὲ περιβάλλει.
Δισθάνομαι νὰ μοῦ ξεσχίξῃ τὴν καρδίαν, τὴν σκλη-
ρὰν μου καρδίαν, μὲ τοὺς δυνατὰς του. Ὁ! πόσον εἰ-
μαι δυστυχῆς!

(Πίπτει θαρῶς ἐπ' ἐνός καθίσματος. Ἡ κεφαλή του γέρνει ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν σκεπάζει μὲ τὰς χεῖράς του καὶ κλαίει πικρῶς).

Ὁ πόσον εἶμαι δυστυχής! Τώρα ἐνωῶ πῶς αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ ἀπολαύσεις μὲ κατέστρεψαν ὀλοτελῶς, ἡθικῶς καὶ ὀλικῶς. Ἀχ! εἶναι ἀργά τώρα. Ὁλόκληρος ὁ βίος μου δὲν μετ' ἐδῶκεν τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον πλάνας, ἀμαρτήματα, δυστυχήματα· σῶμα πεισσοθυμῆνον ἀπὸ τὴν ἡδονικὴν κατάχρησιν, ψυχὴν ἀπελπισμένην καὶ πλήρη πικριῶν.....καὶ τέλος τὸ γῆρας πλήρες τύφωσιν συνειδήσεως.

Τώρα ἐνωῶ τὰς σοφὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς μου καὶ τῶν διδασκάλων μου, τὰ ἅετα καὶ σοφὰ παραγγέλματα τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, τοὺς θρησκευτικούς κανόνας τοὺς ὀπίσθεν περιετρόνησα. Τὴν κλαίω ὁ ταλαίπωρος, ὁ δυστυχής· εἶμαι καταστραμμένος καὶ ἐλπίς σωτηρίας δι' ἐμὲ δὲν υφίσταται πλέον.

Σηκώνεται, σπογγίζει τοὺς θαρῶς δακρυδρέχτους ὀφθαλμούς του καὶ ἀνακράζει ἔχων τὰς χεῖρας ἀνατεταμένας πρὸς τὸν οὐρανόν).

Θεέ μου! Θεέ μου! συγχώρησον τὸν ἀμαρτωλὸν σου δοῦλον, συγχώρησον τὸν ἀμαρτωλὸν ὅστις μετανοεῖ ἡλικρινῶς. Δέχθητε, Θεέ μου, τὰς ἀναίτους παρακλήσεις ἐνός ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἅγιοι Πάπες, ὑπεραγία Θεοτόκος, σὺ ἦτις μεσιτεύεις διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ κόσμου μεσίτευσον καὶ δι' ἐμέ. Χριστέ μου, σὺ ὅστις μὲ τὸν σταυρικόν σου θάνατον ἔσωσας τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τὴν προπατορικὴν ἀμαρτιαν, ἔλεως γενεῶν, πέμψον τὸν ἄγγελόν σου διὰ γὰρ μὲ λητρώσῃ ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σατανᾶ, ὅστις μὲ κατέστησεν ὑποχείριόν του. Πάτερ μου, ὀδήγησόν με ἐκ νέου εἰς τὸ σταυροδρόμιον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον μὲ εἰχες ὀδηγήσει κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν. Ὁδήγησόν με, πάτερ μου, διὰ γὰρ λάβω τὴν εὐθείαν ἑδρὴν καὶ ὄχι τὴν κακίην ἣτις μὲ ὀδήγησεν εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ὅπου ἐθρυσματίσθη, εἰς τὰς τρικυμώδεις θαλάσσας ὅπου ἐπνίγην,

Ἀχ! νεότης μου ἐπίστρεψον, ἐπίστρεψον νεότης μου.

(Πλησιάζει εἰς τὰ εἰκονίσματα, ἀναβαίνει ἐφ' ἐνός καθίσματος καὶ ἀνάπτει τὴν ἐσθυσμένην κανδήλαν. Κλινῆ πρὸ αὐτῶν τὸ γόνυ καὶ προσεύχεται).

Χριστέ μου! σὺ ὅστις καὶ τὰ πλέον ἀδύνατα καθίστας μηδαμινά, σὲ ἱκετεύω χάρισέ μου τὴν νεότητά μου ἐκ νέου ἀφοῦ ὡς κακοῦργος, ὡς ἐγκληματίας τὴν κατέστρεψα.

(Μεγάλῃ δόνησις, μέγας θρόντος ἀκούεται καὶ εἰς τὸ ἐκτυφλωτικὸν ἐκπέμπεται εἰς τὸ δωμάτιον. Εἰς τὸ βάθος παρουσιάζεται ἄγγελος κυρίου ἐνδεδυμένος μὲ δολόλευκον περιβολήν. Δευκώτατος εἰς ἐκπέμπεται ἐκ τοῦ φωτιστεφάνου του. Ἰσταται εἰς τὸν ἀέρα μὴ ἐγγίζων εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ ἀμαρτωλὸς πίπτει πρὸν τῆς καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν του]. (Τέλος Α' Σκηῆς).

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρητήρηθη ὅτι σήματα τοῦ Συλλόγου φέρουν ἄγνωστον πῶς καὶ νεοὶ μὴ ὄντες μέλη ἢ ἀποσιρτησαντες ἦδη ὡς μὴ δυνάμενοι γὰρ συμβιβασθῶν μὲ τὰς ἀρχὰς μας. Ἐπειδὴ εἶναι δυνατόν γὰρ γεννηθῆ παρ' αὐτῶν παρεξήγησας τις δυνάμενη γὰρ παρεξήγησῃ τὸν Σύλλογον προβαίνοντες εἰς τὴν παρουσίαν δῆλων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Μία ἀπόφασις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων τῆς Ἐπαρχίας μας.

Εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητος ἡ ἀπόφασις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων τῆς Ἐπαρχίας μας ὅπως ἀρνηθῶσι γὰρ συμμορφωθῶσι πρὸς μίαν ἐσχάτως ψηφισθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἦτις ἀπεδέδει εἰς μίαν μικρὰν ἀξίωσιν, τοῦ πολυπτοχοῦ καὶ δύναται τις γὰρ εἶπη τοῦ ἐξευτελιστικοῦ μισθοῦ τῶν ἱερέων μας, ὅστις φθάσει μόνος τὰς 500 δραχμὰς κατὰ μῆνα, κατ' ἀνώτατον ὅριον καὶ μὲ τὰς ἀξίσεις.

Αὐτὸ ἕμωις λέγεται ἐπανάστασις καὶ ἀνταρσία κατὰ τῶν ἐγκύρων ἀποφάσεων τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, διὰ γὰρ μοὶ εἶπομεν τελεία παραγνώρισις τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ναεῖς τῶν κ. κ. Ἐπιτρόπων.

Χωρὶς γὰρ θέλωμεν γὰρ ἀρνηθῶμεν παντελῶς τὰς καλῶς ἐννοουμένας ὑπηρεσίας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων, ἔχουμεν γὰρ συστήσωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι μία ἢ καὶ σπουδαιότερα ὑπηρεσία ἣν ἔχουσι γὰρ προσφέρωσι πρὸς τὴν ζωσαν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἡ προσπάθεια τὴν ὁπίσθεν ὀφείλουσι γὰρ δεκνῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς πιστὰ τῆς ὀρθοδοξίας τέκνα. ὅπως ἀποκτήσωμεν μίαν ἡμέραν καὶ ἡμεῖς, κληρὸν ἀντάξιον τῆς ὑψηλῆς τοῦ ἀποστολῆς. Καὶ θὰ καταρωθῶ τοῦτο· ἔταν ὄχι μόνον δὲν παρεμβάλλωμεν προσκόμιματα εἰς τὴν ὀλικὴν ἐπίσχυσιν τῆς πενιχρᾶς καὶ ἐξευτελιστικῆς μισθοδοσίας αὐτῶν, ἀλλ' καὶ ὅταν ποικιλοτρόπως ἐπισχύωμεν αὐτοὺς—Φρονούντες δὲ ὅτι διερμηνεύομεν τὴν γνώμην τοῦ ἡγίου καὶ γνησιοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος, παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. Ἐπιτρόπους ὅπως ἀναθεωρήσωσι τὰς σκέψεις αὐτῶν, καὶ ἀποτασίωσι γὰρ δώσωσι τὰς ἀξίσεις τοῦ μισθοῦ τῶν ἱερέων, τὰς ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἀποφασισθείσας. Αὐτὸ πολὺ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν περισσότερον χριστιανικὸν κόσμον, ὅστις δὲν ἐννοεῖ, οὔτε καὶ θέλει, τὸ χρέμα αὐτοῦ γὰρ μὴ δαπανᾶται κατὰ πρῶτιστον λόγον διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀξιοπρεπῆ παραστάσιν τοῦ κλήρου του.

Ἐκτὸς ἐὰν νομίζουσι οἱ κ. κ. Ἐπίτροποι πῶς δύνανται καὶ ἀνευ ἱερέων γὰρ προΐστανται ἱερῶν ναῶν ἐν ἐνεργείᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Σύλλογός μας ἤρξατο διοργανῶνων τακτικῶς ἐκδρομᾶς εἰς τὰ περίξ μέρη μετὰ ἧ καὶ ἀνευ τοῦ κ. Προέδρου πρὸς σωματικὴν ἀλλὰ καὶ πνευματικὴν ἐν ταυτῇ ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν. Δράττονται δὲ τῆς εὐκαιρίας διὰ τῆς σεμνοπρεποῦς συμπεριφορᾶς τῶν καὶ τῶν ἐπικαίρων διδασκάλων γὰρ παρέχουν διδάγματα σωτήρια καὶ εἰς τοὺς γύρω. Τὴν παρελθούσαν π. χ. Κυριακὴν εἶχον ἐκδράμει μετὰ τοῦ κ. Προέδρου εἰς Βεργαδέτκα ὅπου ἐτελέσθη κατασκευτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πρὸ καιροῦ καέντων ἐν πυρκαϊᾷ δύο μαθητῶν ἀνευ ἀμοιβῆς, ὅπου ἐγένετο καὶ κήρυγμα.

Τοὺς δεῖχορους φιλῶν κατεῖχον μέλη τοῦ Συλλόγου.